

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5626/2020
17.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Цветковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод“ из Враћа, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против решења Вишег суда у Враћу Гж 712/20 од 20.08.2020. године, на седници одржаној 17.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против решења Вишег суда у Враћу Гж 712/20 од 20.08.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против решења Вишег суда у Враћу Гж 712/20 од 20.08.2020. године.

Образложење

Основни суд у Враћу, пресудом на основу признања П 15/20 од 05.02.2020. године, делимично је одржао на снази решење о извршењу Основног суда у Враћу Иив 324/18 од 02.03.2018. године, у погледу главног дуга на износ од 6.000,00 динара, по основу рачуна број 342/17 од 02.11.2017. године, са законском затезном каматом од 10.11.2017. године, као и трошкове извршења у износу од 6.633,00 динара, у року од осам дана од дана пријема писаног отправка пресуде, док је решење о извршењу Основног суда у Враћу Иив 324/18 од 02.03.2018. године, укинуо за износ од 20.000,00 динара, на име накнаде за кашњење у испуњавању новчаних обавеза (став први изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове извршног поступка на основу предујма у предмету јавног извршитеља Александра Николића из Враћа И.ИВ 287/18, у износу од 3.240,00 динара, са законском затезном каматом од 12.11.2019. године, као дана уплате до коначне исплате, у року од осам дана од дана пријема писаног отправка пресуде (став други изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да накнади тужиоцу парничне трошкове са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате, у року од осам дана од дана пријема писаног отправка пресуде (став трећи изреке).

Виши суд у Враћу, решењем Гж 712/20 од 20.08.2020. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду на основу признања Основног суда у Враћу П 15/20 од 05.02.2020. године, у ставу трећем изреке (став први изреке). Одбио

је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против решења другостепеног суда, тужилац је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. у вези члана 420. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20), оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП је прописано да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Одредбом става 2. овог члана да, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној ревизији на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 5. тачка 5. а у вези члана 413. и 420. ЗПП утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Иницијални акт, предлог за дозволу извршења је поднет 01.03.2018. године Основном суду у Врању. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 6.000,00 динара.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана да, камате, уговорне казне и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењима сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредно тражење се узима у обзир само када се тражи главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

Како се ревизијом побија одлука о трошковима поступка, која у конкретној ситуацији не чини главни захтев, то ревизија тужиоца није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404, 413. и 420. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић